DOMSTOLENS DOM (Store Afdeling)

2. december 2009 *

I sag C-89/08 P,

angående appel i henhold til artikel 56 i statutten for Domstolen, iværksat den 26. februar 2008,

Europa-Kommissionen ved V. Di Bucci og N. Khan, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

appellant,

de øvrige parter i appelsagen:

Irland ved D. O'Hagan, som befuldmægtiget, bistået af P. McGarry, BL, og med valgt adresse i Luxembourg,

Den Franske Republik ved G. de Bergues og A.-L. Vendrolini, som befuldmægtigede,

* Processprog: fransk, engelsk og italiensk.

Den Italienske Republik ved R. Adam, som befuldmægtiget, bistået af avvocato dello Stato G. Aiello, og med valgt adresse i Luxembourg,

Eurallumina SpA, Portoscuso (Italien), ved solicitor R. Denton,

Aughinish Alumina Ltd, Askeaton (Irland), ved solicitors J. Handoll og C. Waterson,

sagsøgere i første instans,

har

DOMSTOLEN (Store Afdeling)

sammensat af præsidenten, V. Skouris, afdelingsformændene A. Tizzano, K. Lenaerts og E. Levits samt dommerne A. Rosas, P. Kūris (refererende dommer), A. Borg Barthet, J. Malenovský, U. Lõhmus, A. O Caoimh og J.-J. Kasel,

generaladvokat: Y. Bot
justitssekretær: assisterende justitssekretær H. von Holstein,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 24. marts 2009,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 12. maj 2009,

afsagt følgende

Dom

1 Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber har i appelskriftet nedlagt påstand om ophævelse af dom afsagt af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans den 12. december 2007, Irland m.fl. mod Kommissionen (forenede sager T-50/06, T-56/06, T-60/06, T-62/06 og T-69/06, herefter »den appellerede dom«), hvorved Retten delvist annullerede Kommissionens beslutning 2006/323/EF af 7. december 2005 om den punktafgiftsfritagelse for mineralolie anvendt som brændstof til produktion af aluminiumoxid i Gardanne, i Shannon-regionen og på Sardinien, som henholdsvis Frankrig, Irland og Italien har indført (EUT 2006 L 119, s. 12, herefter »den anfægtede beslutning«).

Retsforskrifter

Direktiverne vedrørende punktafgifter for mineralolie

2 Punktafgifterne for mineralolie har været genstand for flere direktiver, bl.a. Rådets direktiv 92/81/EØF af 19. oktober 1992 om harmonisering af punktafgiftsstrukturen for mineralolier (EFT L 316, s. 12), Rådets direktiv 92/82/EØF af 19. oktober 1992 om indbyrdes tilnærmelse af punktafgiftssatserne for mineralolier (EFT L 316, s. 19) og Rådets direktiv 2003/96/EF af 27. oktober 2003 om omstrukturering af EF-bestemmelserne for beskatning af energiprodukter og elektricitet (EUT L 283, s. 51), der ophævede direktiv 92/81 og 92/82 med virkning fra den 31. december 2003.

3 Artikel 8, stk. 4, i direktiv 92/81 gav Rådet for Den Europæiske Union ret til efter forslag fra Kommissionen at give en medlemsstat tilladelse til at indføre andre fritagelser eller lempelser af punktafgift end de, der var fastsat i det pågældende direktiv.

4 Direktiv 2003/96 fastsatte i artikel 2, stk. 4, litra b), andet led, at det ikke finder anvendelse på energiprodukter med dobbelt anvendelsesformål, dvs. på de produkter, der anvendes både som brændstof og til andet end motorbrændstof eller brændsel til opvarmning. Efter den 1. januar 2004, hvor det pågældende direktiv trådte i kraft, gælder der således ikke længere nogen mindstepunktafgift på svær brændselsolie, der anvendes til fremstilling af aluminiumoxid. Ifølge artikel 18, stk. 1, i direktiv 2003/96 kan medlemsstaterne, med forbehold af Rådets forudgående undersøgelse, endvidere fortsat og indtil den 31. december 2006 anvende de afgiftsnedsættelser eller -fritagelser, der er opregnet i dets bilag II, hvori nævnes de afgiftsfritagelser for svær brændselsolie, der anvendes som brændstof til fremstilling af aluminiumoxid i Gardanne-regionen, i Shannon-regionen og på Sardinien.

Forordning (EF) nr. 659/1999

5 I henhold til artikel 1, litra b), i Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 af 22. marts 1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af artikel [88 EF] (EFT L 83, s. 1) forstås ved »eksisterende støtte«:

»[…]

v) støtte, som anses for at være en eksisterende støtte, fordi det kan godtgøres, at der ikke var tale om støtte, da den blev indført, men at den blev en støtte på grund af udviklingen på fællesmarkedet, uden at medlemsstaten havde foretaget nogen ændringer. Når visse foranstaltninger bliver en støtte som følge af en liberalisering

af en aktivitet ved fællesskabslovgivning, betragtes sådanne foranstaltninger ikke som eksisterende støtte efter den dato, der er fastsat for liberaliseringen.«

Sagens baggrund

6 Irland, Den Italienske Republik og Den Franske Republik har punktafgiftsfritaget mineralolier anvendt som brændstof til produktion af aluminiumoxid i henholdsvis Shannon-regionen siden 1983, på Sardinien siden 1993 og i Gardanne siden 1997 (herefter »de omtvistede fritagelser«).

7 De omtvistede fritagelser blev godkendt henholdsvis ved Rådets beslutning 92/510/EØF af 19. oktober 1992 om bemyndigelse af medlemsstaterne til fortsat at anvende de eksisterende punktafgiftsnedsættelser eller -fritagelser, der gælder for visse typer mineralolie, når disse anvendes til særlige formål, i overensstemmelse med procedurerne i artikel 8, stk. 4, i direktiv 92/81/EØF (EFT L 316, s. 16), Rådets beslutning 93/697/EF af 13. december 1993 om bemyndigelse af en række medlemsstater til at anvende eller fortsat at anvende punktafgiftsnedsættelser eller -fritagelser for visse typer mineralolie, når disse benyttes til særlige formål, i overensstemmelse med proceduren i artikel 8, stk. 4, i direktiv 92/81/EØF (EFT L 321, s. 29) og Rådets beslutning 97/425/EF af 30. juni 1997 om bemyndigelse af medlemsstaterne til fortsat at anvende de gældende punktafgiftsnedsættelser eller -fritagelser for visse typer mineralolie, når disse benyttes til særlige formål, i overensstemmelse med proceduren i direktiv 92/81/EØF (EFT L 182, s. 22). Rådet har gentagne gange forlænget de omtvistede fritagelser, senest ved Rådets beslutning 2001/224/EF af 12. marts 2001 om punktafgiftsnedsættelser og -fritagelser for visse mineralolier, når disse anvendes til særlige formål (EFT L 84, s. 23), indtil den 31. december 2006.

8 I betragtning 5 til beslutning 2001/224 var det anført, at denne ikke foregreb udfaldet af eventuelle fremtidige sager om forvridning af det indre markeds funktion, som kan

anlægges navnlig i henhold til artikel 87 EF og 88 EF, og heller ikke fritog medlemsstaterne for i henhold til artikel 88 EF at underrette Kommissionen om eventuelle statsstøtteprojekter.

9 Ved tre beslutninger af 30. oktober 2001 har Kommissionen iværksat den i artikel 88, stk. 2, EF fastsatte fremgangsmåde i forhold til samtlige de omtvistede fritagelser. Herefter vedtog Kommissionen den anfægtede beslutning, i henhold til hvilken:

— de fritagelser fra punktafgift, som Den Franske Republik, Irland og Den Italienske Republik har ydet for svær brændselsolie anvendt til produktion af aluminiumoxid indtil den 31. december 2003, udgør statsstøtte som omhandlet i artikel 87, stk. 1, EF

— støtte ydet i perioden mellem den 17. juli 1990 og den 2. februar 2002, for så vidt som den er uforenelig med fællesmarkedet, ikke tilbagesøges, da dette ville være i strid med generelle fællesskabsretlige principper

— støtte, der er ydet i perioden mellem den 3. februar 2002 og den 31. december 2003, er uforenelig med fællesmarkedet efter artikel 87, stk. 3, EF, for så vidt som støttemodtagerne ikke betalte en afgift på mindst 13,01 EUR pr. 1 000 kg svær brændselsolie

— denne støtte skal kræves tilbagesøgt.

10 Kommissionen har antaget i den anfægtede beslutning, at de omtvistede fritagelser udgjorde ny støtte og ikke eksisterende støtte i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 1, litra b), i Rådets forordning nr. 659/1999. Den begrundede bl.a. dette med, at de pågældende fritagelser ikke eksisterede før EF-traktaten trådte i kraft i de pågældende medlemsstater, at de aldrig var blevet analyseret eller godkendt på grundlag af de bestemmelser, der regulerer statsstøtte, og at de aldrig var blevet anmeldt.

11 Desuden bemærkede Kommissionen i betragtning 69 til den anfægtede beslutning, at artikel 1, litra b), nr. v), i forordning nr. 659/1999 ikke fandt anvendelse i den pågældende sag.

12 Efter at have angivet, i hvilket omfang den pågældende støtte var uforenelig med fællesmarkedet, fastslog Kommissionen på baggrund af beslutningerne om fritagelse og den omstændighed, at disse var blevet vedtaget på grundlag af dens forslag, at tilbagesøgning af den ulovlige støtte ydet før den 2. februar 2002, datoen for offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* af beslutningerne om at indlede proceduren, fastsat i artikel 88, stk. 2, EF, ville være i strid med princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og retssikkerhedsprincippet.

Søgsmålene for Retten og den appellerede dom

13 Ved stævninger indleveret til Rettens Justitskontor den 16., 17. og 23. februar 2006 har Den Italienske Republik, Irland, Den Franske Republik, Eurallumina SpA og Aughinish Alumina Ltd anlagt søgsmål med påstand om hel eller delvis annullation af den anfægtede beslutning. De forskellige sager er blevet forenet med henblik på den mundtlige forhandling og dommen.

14 Til støtte for deres påstande har sagsøgerne ifølge den appellerede dom i det væsentlige fremsat 23 anbringender, der bl.a. vedrører en fejlagtig vurdering af de omtvistede fritagelser som ny støtte, selv om der var tale om eksisterende støtte, og tilsidesættelse af

principippet om beskyttelse af den berettigede forventning, retssikkerhedsprincippet, overholdelse af en rimelig frist, formodning for gyldighed, princippet om, at lex specialis ophæver legi generali, effektiv virkning og god forvaltningsskik. Sagsøgerne har ligeledes påberåbt sig en tilsidesættelse af artikel 87 EF samt begrundelsespligten hvad angår anvendelsen af denne artikel.

15 I den appellerede doms præmis 46 fastslog Retten imidlertid, at den på trods af påberåbelsen af de nævnte anbringender fandt det hensigtsmæssigt af egen drift at behandle spørgsmålet om manglende begrundelse af den anfægtede beslutning for så vidt angår den manglende anvendelse af artikel 1, litra b), nr. v), i forordning nr. 659/1999.

16 Efter først i den appellerede doms præmis 47 at have nævnt, at manglende eller utilstrækkelig begrundelse udgør et spørgsmål om ordre public, der skal rejses af fællesskabsretsinstansen af egen drift, samt efter i præmis 48 og 49 at have henvist til retspraksis vedrørende omfanget af begrundelsespligten af en fællesskabsretsakt, bemærkede Retten i den appellerede doms præmis 52 og 53, at Kommissionen i den anfægtede beslutning havde undersøgt, om de pågældende fritagelser udgjorde ny støtte eller eksisterende støtte, men anførte udelukkende med hensyn til artikel 1, litra b), nr. v), i forordning nr. 659/1999, at bestemmelsen ikke fandt anvendelse på den pågældende sag, uden at anføre grundene hertil.

17 Retten fastslog i den appellerede doms præmis 56-63, at særlige omstændigheder i sagen dog gjaldt for undersøgelsen af spørgsmålet, om de omtvistede fritagelser kunne anses for eksisterende støtte, fordi der ikke var tale om støtte, da de blev indført, men kom til at udgøre en støtte på grund af udviklingen på fællesmarkedet, uden at medlemsstaterne havde foretaget nogen ændringer. Retten lagde således til grund, at Kommissionen var forpligtet til at give den anfægtede beslutning en tilstrækkelig begrundelse med hensyn til anvendelsen af artikel 1, litra b), nr. v), i forordning nr. 659/1999.

18 De pågældende særlige omstændigheder er i det væsentlige fremstillet i den appellerede doms præmis 56-62 som følger.

19 For det første anføres det i flere beslutninger, der godkender de pågældende fritagelser, at Kommissionen erkender, at disse fritagelser ikke medfører en konkurrencefordrejning eller lægger hindringer i vejen for det indre markeds rette funktion. Der er dog intet i den anfægtede beslutning, som giver anledning til at antage, at begrebet konkurrencefordrejning skulle have en anden rækkevidde på området for afgifter end på statsstøtteområdet. Det nævnes ligeledes i flere af disse beslutninger, at de pågældende fritagelser løbende bliver evalueret af Kommissionen for at sikre, at de er forenelige med det indre markeds funktion og med traktatens øvrige målsætninger.

20 For det andet har Kommissionen i betragtning 97 til den anfægtede beslutning erkendt, at disse godkendelsesbeslutninger, der er vedtaget på grundlag af dens egne forslag, har kunnet give anledning til at antage, at de pågældende fritagelser ikke kunne betragtes som statsstøtte på tidspunktet for deres ikrafttræden. Den omstændighed, at denne betragtning nævnes i den del, der vedrører tilbagesøgning af støtten, kunne efter Rettens opfattelse ikke mindske dens omfang og relevans.

21 For det tredje har Rådet ved beslutninger, efter forslag fra Kommissionen, successivt godkendt og forlænget de omtvistede fritagelser, og bortset fra beslutning 2001/224 har ingen af disse beslutninger omtalt en mulig uforenelighed med bestemmelserne om statsstøtte. I betragtning 96 til den anfægtede beslutning har Kommissionen fremhævet, at de berørte parter ikke kunne forvente, at Kommissionen ville forelægge Rådet forslag, der var uforenelige med traktatens bestemmelser.

22 Retten fastslog i den appellerede doms præmis 64, at Kommissionen har tilsidesat den begrundelsespligt, der påhviler den efter artikel 253 EF, for så vidt angår den manglende anvendelse i denne sag af artikel 1, litra b), nr. v), i forordning nr. 659/1999.

Parternes påstande

23 Kommissionen har nedlagt påstand om, at den appellerede dom ophæves, at sagen hjemvises til Retten, og at afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.

24 Den Franske Republik, Irland, Den Italienske Republik, Eurallumina SpA og Aughinish Alumina Ltd har nedlagt påstand om, at appellen forkastes, og at Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

25 Subsidiært har Eurallumina SpA nedlagt påstand om, at Domstolen — såfremt den tager Kommissionens sjette appelanbringende til følge, hvorefter Retten ikke kunne annullere den anfægtede beslutning, for så vidt som denne udvidede den formelle undersøgelse vedrørende de omtvistede fritagelser til at omfatte perioden efter den 1. januar 2004 — alene ophæver den appellerede dom for så vidt angår dette spørgsmål.

Om appellen

26 Til støtte for sin påstand om ophævelse af den appellerede dom og hjemvisning af sagerne for Retten har Kommissionen fremsat seks anbringender.

27 Det første anbringende vedrører nærmere bestemt, at Retten har overskredet sin kompetence ved af egen drift at behandle anbringendet om manglende begrundelse af den anfægtede beslutning. Det andet anbringende vedrører tilsidesættelse af princippet om kontradiktion og overholdelse af retten til forsvar. Det tredje anbringende går ud på, at der foreligger en tilsidesættelse af artikel 230 EF og 253 EF, sammenholdt med artikel 88 EF og bestemmelserne om sagsbehandling på området for statsstøtte. Det fjerde og femte anbringende vedrører nærmere bestemt Rettens tilsidesættelse af artikel 253 EF, idet den fejlagtigt fastslog, at Kommissionen havde tilsidesat begrundelsespligten for så vidt angår anvendelsen af artikel 1, litra b), nr. v), i forordning nr. 659/1999. Det sjette anbringende har til formål at få fastslået, at Retten

ikke kunne annullere den anfægtede beslutning, for så vidt som denne udvidede den formelle undersøgelsesprocedure vedrørende de omtvistede fritagelser til at omfatte perioden efter den 31. december 2003.

Det første anbringende om, at Retten har overskredet sin kompetence ved af egen drift at behandle anbringendet om manglende begrundelse af den anfægtede beslutning

Parternes argumenter

28 Det første anbringende er opdelt i to led. Med anbringendets første led har Kommissionen gjort gældende, at ved af egen drift at behandle spørgsmålet om manglende begrundelse af den anfægtede beslutning er Retten gået ud over sagens rammer som fastsat af parterne, har tilsidesat dispositionsprincippet, truffet afgørelse ultra petita og har således overskredet sin beføjelse og begået en sagsbehandlingsfejl, hvilket har skadet Kommissionens interesser.

29 Kommissionen har til støtte for disse klagepunkter gjort gældende, at det anbringende, som Retten har påkendt af egen drift, ikke har nogen forbindelse til de 23 af sagsøgerne i første instans under sagens behandling for Retten fremførte anbringender eller de omstændigheder, der fremgår af sagsakterne i de fem forenede sager, der ikke indeholdt noget, der kunne give anledning til at antage, at de omtvistede fritagelser ikke udgjorde støtte, da de blev indført, men at de derefter udgjorde støtte som følge af udviklingen på fællesmarkedet.

30 Ved anbringendets andet led har Kommissionen gjort gældende, at det anbringende, som Retten har påkendt af egen drift, i realiteten vedrører den materielle gyldighed af den anfægtede beslutning og ikke begrundelsen heraf, idet den af Retten påkrævede begrundelse ikke var nødvendig for de berørte parter eller for retsinstansen. Retten så derved bort fra den ved retspraksis anerkendte sondring mellem et anbringende vedrørende begrundelsen og et realitetsanbringende og erstattede sagsøgerne i første

instans' vurdering med sin egen, idet Retten fremførte et anbringende, som kun de kunne påberåbe sig. Herved tilsidesatte den for det første bestemmelserne i artikel 230 EF og 253 EF, for det andet bestemmelserne om forpligtelsen til at fremsætte anbringenderne i stævningen, der fremgår af artikel 21 i statutten for Domstolen og artikel 44, stk. 1, og artikel 48, stk. 2, i Rettens procesreglement, ved at fratage de pågældende bestemmelser enhver praktisk betydning. Disse tilsidesættelser udgør ligeledes processuelle mangler, hvilket skadede Kommissionens interesser.

31 De indstævnte har for at gøre indsigelse mod dette anbringende i det væsentlige erindret om, at manglende begrundelse, som udgør en tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter, er en ufravigelig procesforudsætning, som Fællesskabets retsinstanser skal efterprøve ex officio. Det kan derfor ikke foreholdes Retten, at den traf afgørelse ultra petita eller i øvrigt tilsidesatte reglen i artikel 48, stk. 2, i Rettens procesreglement, som ikke påhviler Retten, men sagsøgeren.

32 I øvrigt var anbringendet om manglende begrundelse af den anfægtede beslutning ifølge de indstævnte ikke helt fremmed for de af sagsøgerne i første instans fremførte anbringender, eller de faktiske omstændigheder i sagen. Navnlig blev de særlige omstændigheder, som Retten havde omtalt i den appellerede doms præmis 56-62, fremlagt og diskuteret under proceduren for Retten.

33 Det anbringende, der blev taget under påkendelse af egen drift, vedrører ikke sagens realitet, men derimod en simpel begrundelsesmangel. I øvrigt rejser Retten i den appellerede dom ikke tvivl om den klassificering som ny støtte, som Kommissionen fastholdt i den anfægtede beslutning, men anfører blot, at der manglede en redegørelse for den manglende anvendelse af artikel 1, litra b), nr. v), i forordning nr. 659/1999. Retten så følgelig ikke bort fra sondringen mellem begrundelsen og realiteten og fastslog med rette, at det er nødvendigt, at den anfægtede beslutning begrundes med hensyn til anvendelsen af denne bestemmelse, idet Kommissionen i den foreliggende sammenhæng skal angive sine grunde til at kvalificere de omtvistede fritagelser som ny støtte frem for eksisterende støtte.

Domstolens bemærkninger

34 Med henblik på at tage stilling til anbringendets første led, hvorefter Retten er gået ud over sagens rammer som fastsat af parterne, skal det bemærkes, at det fremgår af fast retspraksis, at en manglende eller utilstrækkelig begrundelse falder ind under begrebet væsentlige formelle mangler i artikel 230 EF og udgør et anbringende, som Fællesskabets retsinstanser kan — eller skal — tage stilling til ex officio (jf. særligt dom af 20.2.1997, sag C-166/95 P, Kommissionen mod Daffix, Sml. I, s. 983, præmis 24, af 2.4.1998, sag C-367/95 P, Kommissionen mod Sytraval og Brink's France, Sml. I, s. 1719, præmis 67, af 30.3.2000, sag C-265/97 P, VBA mod Florimex m.fl., Sml. I, s. 2061, præmis 114, og af 10.7.2008, sag C-413/06 P, Sony Corporation of America mod Impala, Sml. I, s. 4951, præmis 174).

35 Ved at tage et sådant anbringende — der i øvrigt i princippet ikke er gjort gældende af parterne — under påkendelse af egen drift, går Fællesskabets retsinstanser ikke ud over rammerne for den sag, som er indbragt for dem, og tilsidesætter på ingen måde procedurereglerne vedrørende sagens genstand og påstandene i stævningen.

36 I nærværende sag har Retten følgelig ikke overskredet sin kompetence ved af egen drift at behandle anbringendet om manglende begrundelse af den anfægtede beslutning.

37 Heraf følger, at anbringendets første led ikke kan lægges til grund.

38 Med hensyn til anbringendets andet led, hvorefter Retten faktisk tog et anbringende vedrørende den materielle gyldighed af den anfægtede beslutning under påkendelse af egen drift, bemærkes, at Retten annullerede beslutningen med den begrundelse, der

fremgår af den appellerede doms præmis 63, at Kommissionen, i betragtning af de særlige omstændigheder, der er nævnt i dommens præmis 56-62, var forpligtet til under den forelæggende sag at undersøge anvendelsen af artikel 1, litra b), nr. v), i forordning nr. 659/1999 og give den anfægtede beslutning en tilstrækkelig begrundelse for så vidt angår dette spørgsmål, i stedet for kun at hævde, at denne bestemmelse ikke fandt anvendelse i det foreliggende tilfælde.

39 Det må således konstateres, at Retten på ingen måde i den appellerede dom tog materielt stilling til anvendelsen af den pågældende bestemmelse eller generelt til det spørgsmål, som blev drøftet mellem parterne, om de omtvistede fritagelser udgjorde eksisterende eller ny støtte.

40 Det kan derfor ikke foreholdes Retten, at den så bort fra den i retspraksis anerkendte sondring mellem et anbringende om manglende eller utilstrækkelig begrundelse, som Fællesskabets retsinstanser skal tage under påkendelse ex officio, og et anbringende vedrørende lovligheden, som Fællesskabets retsinstanser kun kan tage under påkendelse, såfremt den pågældende sagsøger gør det gældende (jf. dommen i sagen Kommissionen mod Sytraval og Brink's France, præmis 67).

41 Anbringendets andet led er derfor også ugrundet.

42 Det følger af det anførte, at det første appelanbringende ikke kan tages til følge.

Det andet appelanbringende om, at Retten har tilsidesat kontradiktionsprincippet og retten til forsvar

Parternes argumenter

43 Idet det anføres, at det anbringende, der blev taget under påkendelse af egen drift i den appellerede dom, hverken er blevet drøftet eller uddybet under den skriftlige og mundtlige forhandling ved Retten, har Kommissionen gjort gældende, at Retten har tilsidesat de almindelige principper om kontradiktion og overholdelse af retten til forsvar.

44 Kommissionen har herved henvist til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols retspraksis vedrørende artikel 6 i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder (herefter »EMRK«), undertegnet i Rom den 4. november 1950, hvorefter retsinstansen selv skal overholde kontradiktionsprincippet, navnlig når denne forkaster en appel eller pådømmer en tvist på grundlag af et anbringende, der er behandlet af egen drift.

45 Kommissionen anfører desuden, at kontradiktionsprincippet udgør et grundlæggende princip om ret til en retfærdig rettergang for Fællesskabets retsinstanser, fastslået af Domstolen som en grundlæggende rettighed, og at Retten havde mulighed for at anordne genåbning af den mundtlige forhandling for at opfordre parterne til at diskutere det anbringende, som Retten ville behandle af egen drift.

46 De indstævnte har i det væsentlige gjort gældende, at Retten i henhold til artikel 62 i Rettens procesreglement har beføjelse til at kræve forhandlingerne genoptaget, og at det følger af den nævnte artikel og samme reglements artikel 113, at pligten til at høre parterne, før den behandler anbringender af egen drift, kun foreligger hvad angår de anbringender, som medfører, at sagen skal afvises, eller at det er ufornødent at træffe afgørelse i sagen. De indstævnte har desuden anført, at når Domstolen agter ex officio at behandle et anbringende som havende ordre public-karakter, genåbner den ikke nødvendigvis den mundtlige forhandling.

47 De indstævnte gør gældende, som Kommissionen har erkendt, at EMRK ikke finder anvendelse på offentligretlige juridiske personer, og at selv om kontradiktionsprincippet udgør en grundlæggende rettighed, bør dets anvendelse tilpasses parternes status og de konkrete omstændigheder i en sag.

48 De indstævnte har gjort gældende, at kontradiktionsprincippet er blevet overholdt i denne sag, idet den appellerede dom ikke er baseret på dokumenter eller faktiske omstændigheder, som Kommissionen ikke havde kendskab til. Endvidere vedrører det anbringende, der blev taget under påkendelse af egen drift, ikke sagens realitet, men tilsidesættelsen af en væsentlig formforskrift.

49 Endvidere er Det Europæiske Fællesskabs interesser ikke blevet berørt, idet dets rettigheder ikke er blevet tilsidesat, da Kommissionen på den ene side ikke er blevet erklæret civilretligt eller strafferetligt ansvarlig eller pålagt en sanktion, og på den anden side kunne en genoptagelse af forhandlingerne ikke have gjort det muligt for Kommissionen at fremsætte argumenter, der kunne føre Retten til at afstå fra at behandle anbringendet om manglende begrundelse af egen drift, idet der ikke kan ske en efterfølgende afhjælpning af den manglende begrundelse.

Domstolens bemærkninger

50 Overholdelsen af kontradiktionsprincippet udgør en del af retten til forsvar. Det gælder for enhver procedure, som kan munde ud i, at en fællesskabsinstitution træffer en beslutning, der berører en persons interesser mærkbart (jf. bl.a. dom af 10.7.2001, sag C-315/99 P, Ismeri Europa mod Revisionsretten, Sml. I, s. 5281, præmis 28 og den deri nævnte retspraksis, samt dommen i sagen Bertelsmann og Sony Corporation of America mod Impala, præmis 61).

51 Fællesskabets retsinstanser håndhæver kontradiktionsprincippet og overholder selv princippet.

52 Domstolen har således allerede fastslået, dels at kontradiktionsprincippet i almindelighed omfatter retten for sagens parter til at få kendskab til og kommentere alle de beviser og indlæg, der indgives til retten, og at kommentere disse (dom af 14.2.2008, sag C-450/06, Varec, Sml. I, s. 581, præmis 47), dels at man ville krænke en elementær retsgrundsætning, hvis en retsafgørelse baseredes på faktiske omstændigheder og dokumenter, som parterne eller en af disse ikke har kunnet skaffe sig kendskab til, og som de således ikke har kunnet tage stilling til (dom af 22.3.1961, forenede sager 42/59 og 49/59, SNUPAT mod Den Høje Myndighed, Sml. 1954-1964, s. 247, org.ref.: Rec. s. 101, på s. 156, af 10.1.2002, sag C-480/99 P, Plant m.fl. mod Kommissionen og South Wales Small Mines, Sml. I, s. 265, præmis 24, og af 2.10.2003, sag C-199/99 P, Corus UK mod Kommissionen, Sml. I, s. 11177, præmis 19).

53 Kontradiktionsprincippet må komme sagens parter i procedurer ved Fællesskabets retsinstanser til gode, uanset vedkommendes retlige status. Fællesskabsinstitutionerne kan derfor også støtte ret herpå, når de er parter under en sådan sag.

54 Retsinstansen skal selv overholde kontradiktionsprincippet, navnlig når den pådømmer en tvist på grundlag af et anbringende, der er behandlet af egen drift (jf. analogt på området for menneskerettigheder afgørelse fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol i sagen Skondrianos mod Grækenland af 18.12.2003, præmis 29 og 30, i sagen Clinique des Acacias m.fl. mod Frankrig af 13.10.2005, præmis 38, og i sagen Prikyan og Angelova mod Bulgarien af 16.2.2006, præmis 42).

55 Som generaladvokaten nærmere bestemt har anført i punkt 93-107 i forslaget til afgørelse, giver kontradiktionsprincippet som hovedregel ikke blot hver part i en tvist ret til at få kendskab til de aktstykker og indlæg, som modparten har fremlagt for retsinstansen, og kommentere disse, og er ikke blot til hinder for, at Fællesskabets retsinstanser baserer deres afgørelse på faktiske omstændigheder og dokumenter, som parterne eller en af disse ikke havde kunnet skaffe sig kendskab til, og som de således ikke har kunnet tage stilling til. Princippet indebærer ligeledes retten for parterne til at få kendskab til de anbringender, som retsinstansen af egen drift har rejst, og hvorpå den agter at basere sin afgørelse, og kommentere dem.

56 For således at opfylde de krav, der er forbundet med retten til en retfærdig rettergang, er det væsentligt, at parterne har kendskab til og kontradiktorisk kan diskutere såvel de faktiske som de retlige forhold, der er afgørende for udfaldet af proceduren.

57 Derfor kan Fællesskabets retsinstanser, bortset fra særlige tilfælde, såsom de tilfælde, der er nævnt i Fællesskabets retsinstansers procesreglementer, ikke støtte deres afgørelse på et retligt anbringende, som rejses af egen drift, selv om det er et anbringende, der angår grundlæggende retsprincipper og — som det er tilfældet i nærværende sag — vedrører en manglende begrundelse af den anfægtede beslutning, uden forinden at have opfordret parterne til at fremsætte deres bemærkninger om det pågældende anbringende.

58 I en tilsvarende kontekst i forbindelse med EMRK's artikel 6 fastslog Domstolen i øvrigt, at det netop er under hensyntagen til denne artikel og selve målsætningen med retten for enhver berørt part til en kontradiktorisk sagsbehandling og en retfærdig rettergang i den nævnte bestemmelses forstand, at Domstolen ex officio, på forslag af generaladvokaten eller på parternes begæring i overensstemmelse med artikel 61 i Domstolens procesreglement, kan træffe bestemmelse om genåbning af den mundtlige forhandling, såfremt den finder, at sagen er utilstrækkeligt oplyst, eller at den skal afgøres på grundlag af et argument, som ikke har været drøftet af parterne (jf. kendelse af 4.2.2000, sag C-17/98, Emesa Sugar, Sml. I, s. 665, præmis 8, 9 og 18, og dom af 10.2.2000, forenede sager C-270/97 og C-271/97, Deutsche Post, Sml. I, s. 929, præmis 30).

59 Det skøn, som Retten råder over i denne henseende i medfør af procesreglementets artikel 62, kan ikke udøves uden overholdelse af kontradiktionsprincippet.

60 I den foreliggende sag fremgår det af sagen og retsmødet for Domstolen, at Retten ved den appellerede dom annullerede den anfægtede beslutning på grundlag af et anbringende, som Retten påkendte af egen drift, om tilsidesættelse af artikel 253 EF, uden forinden at have opfordret parterne til at fremsætte deres bemærkninger om det

pågældende anbringende under den skriftlige eller mundtlige forhandling. Retten har herved tilsidesat kontradiktionsprincippet.

61 I modsætning til, hvad de indstævnte har gjort gældende, har den manglende overholdelse af kontradiktionsprincippet skadet Kommissionens interesser i henhold til artikel 58 i statutten for Domstolen. Som generaladvokaten således nærmere bestemt har anført i punkt 114-118 i forslaget til afgørelse — selv om en manglende begrundelse udgør en fejl, der i princippet ikke kan afhjælpes — sker konstateringen af en sådan fejl ikke desto mindre på grundlag af en vurdering, der ifølge fast retspraksis skal tage hensyn til en række forhold, som det i øvrigt blev bemærket af Retten i den appellerede doms præmis 48 og 49. En sådan vurdering kan føre til en diskussion, særligt hvis den ikke vedrører en fuldstændig mangel på begrundelse, men et konkret faktisk eller retligt spørgsmål. I det foreliggende tilfælde kunne Kommissionen, hvis den havde været i stand til at fremsætte sine bemærkninger, bl.a. have gjort de samme anbringender gældende som dem, der blev fremført med hensyn til det fjerde og femte anbringende i den foreliggende appel, der er anført i denne doms præmis 64-67.

62 Af alle disse grunde må Kommissionens andet anbringende tiltrædes.

63 I øvrigt finder Domstolen det i den foreliggende sag med henblik på en ordentlig retspleje også nyttigt at undersøge det fjerde og femte appelanbringende, hvorved Kommissionen nærmere bestemt har gjort gældende, at Retten har tilsidesat artikel 253 EF, idet den fastslog, at Kommissionen havde tilsidesat den ved denne artikel fastsatte begrundelsespligt med hensyn til anvendelsen af artikel 1, litra b), nr. v), i forordning nr. 659/1999, under ét.

Det fjerde og femte appelanbringende om tilsidesættelse af artikel 253 EF

Parternes argumenter

64 Med sit fjerde anbringende har Kommissionen gjort gældende, at Retten har tilsidesat artikel 253 EF, sammenholdt med artikel 87, stk. 1, EF og artikel 88, stk. 1, EF samt med bestemmelserne om sagsbehandling på området for statsstøtte.

65 Kommissionen har til støtte for dette anbringende bl.a. anført, at begrundelsen for den anfægtede beslutning viser, at de omtvistede fritagelser har udgjort støtte lige siden de blev indført, da det af nævnte beslutning i tilstrækkeligt omfang og i overensstemmelse med kravene i retspraksis fremgik, at de nævnte fritagelser kunne påvirke handelen mellem medlemsstaterne og skabe konkurrenceforvridninger. Under disse omstændigheder var det ifølge denne institution ikke nødvendigt at give en detaljeret forklaring på, hvorfor artikel 1, litra b), nr. v), i forordning nr. 659/1999 ikke fandt anvendelse. Hvis det endvidere antages, at de omtvistede fritagelser ikke udgjorde statsstøtte, da de blev indført, følger det heraf, at de stadig ikke udgør støtte, hvilket nogle af sagsøgerne i første instans med urette gjorde gældende, og ikke, at fritagelserne udgør eksisterende støtte, således som Retten har overvejet det.

66 Med det femte anbringende har Kommissionen gjort gældende, at Retten også har tilsidesat 253 EF, sammenholdt med artikel 87, stk. 1, EF, artikel 88, stk. 1, EF og artikel 1, litra b), nr. v), i forordning nr. 659/1999, samt pligten til at begrunde sine domme.

67 Til støtte for dette anbringende har Kommissionen navnlig gjort gældende, at Retten har begået en retlig fejl ved at fastslå, at de særlige omstændigheder, der alle vedrørte Rådets eller Kommissionens adfærd, krævede, at den anfægtede beslutning indeholder

en særlig begrundelse hvad angår anvendelsen af artikel 1, litra b), nr. v), i forordning nr. 659/1999, mens begrebet statsstøtte, hvad enten den er ny eller eksisterende, der har en objektiv karakter, ikke kan afhænge af institutionernes adfærd eller bemærkninger, navnlig ikke når denne adfærd eller disse bemærkninger ikke har noget at gøre med en procedure til kontrol af støtte. En sådan vurdering er desuden i strid med Domstolens afgørelse i dom af 22. juni 2006, Belgien og Forum 187 mod Kommissionen (forenede sager C-182/03 og C-217/03, Sml. I, s. 5479).

68 Vedrørende det fjerde anbringende har de indstævnte anført, at grundene til den manglende anvendelse af artikel 1, litra b), nr. v), i forordning nr. 659/1999 ikke fremgår klart af den anfægtede beslutning, der derfor ikke opfylder kravet om en klar og utvetydig begrundelse. Retten burde i øvrigt have kritiseret Kommissionen for ikke at have fremført grundene til, at den fandt, at de omtvistede fritagelser fordrejede konkurrencen i fællesmarkedet, mens den tidligere tilsyneladende havde anlagt det modsatte synspunkt. I denne forbindelse fastslog Retten med rette, henset til retspraksis, at Kommissionen skulle anføre de grunde, der viste, at den havde foretaget en undersøgelse, der begrundede dens konklusion. Med det pågældende anbringende forsøger Kommissionen i virkeligheden at dække over den manglende begrundelse, som den anfægtede beslutning var behæftet med, og få Domstolen til at udtale sig om materielle spørgsmål, der ikke var knyttet til denne mangel.

69 Vedrørende det femte anbringende har de indstævnte anført, at Retten ikke har rejst tvivl om den objektive karakter af begrebet statsstøtte, men kun, henset til Rådets tidligere beslutninger og den deraf følgende berettigede forventning til lovligheden af de omtvistede undtagelser, har fastslået, at Kommissionen i den anfægtede beslutning skulle forklare de objektive grunde, der førte til en afvisning af at anvende artikel 1, litra b), nr. v), i forordning nr. 659/1999. Begrundelsen for en beslutning skal fremgå af selve beslutningens tekst. Kommissionens forklaringer kan ikke afhjælpe en manglende begrundelse.

Domstolens bemærkninger

70 I henhold til artikel 1, litra b), nr. v), i forordning nr. 659/1999 anses en støtte, der ikke udgjorde en støtte, da den blev indført, men som er blevet en støtte på grund af udviklingen på fællesmarkedet, uden at medlemsstaten har foretaget nogen ændringer, for en eksisterende støtte.

71 Begrebet udviklingen på fællesmarkedet kan forstås som en ændring af den økonomiske og retlige kontekst i den sektor, der berøres af den pågældende foranstaltning, og omhandler f.eks. ikke den situation, hvor Kommissionen ændrer sin vurdering på grundlag af en strengere anvendelse af traktatens regler om statsstøtte (jf. dommen i sagen Belgien og Forum 187 mod Kommissionen, præmis 71).

72 Mere generelt har begrebet statsstøtte, hvad enten den er ny eller eksisterende, en objektiv karakter. Som Kommissionen har gjort gældende, kan dette begreb ikke afhænge af institutionernes adfærd eller bemærkninger.

73 Domstolen fastslog derfor, efter at have bemærket, at den begrundelse for en fællesskabsretsakt, som kræves i henhold til artikel 253 EF, skal tilpasses karakteren af den pågældende retsakt, i præmis 137 i dommen i sagen Belgien og Forum 187 mod Kommissionen, at Kommissionen ikke er forpligtet til at angive grundene til, at den foretog en anderledes vurdering af den omhandlede ordning i sine tidligere beslutninger.

74 Dette gælder så meget desto mere, når Kommissionens tidligere eventuelle forskellige vurdering vedrørende den pågældende nationale foranstaltning, som i det foreliggende tilfælde, har været angivet i forbindelse med en anden procedure end den, der vedrører kontrol med statsstøtte.

75 Derfor kunne de omstændigheder, der er nævnt i den appellerede doms præmis 56-62, som i det væsentlige vedrører det forhold, dels at Kommissionen ved Rådets vedtagelse af beslutningerne om godkendelse af de omtvistede fritagelser var af den opfattelse, at fritagelserne ikke medførte konkurrencefordrejninger, eller var til hinder for fællesmarkedets funktion, dels at de pågældende beslutninger kunne give anledning til en formodning for, at de samme fritagelser ikke kunne betragtes som statsstøtte, i princippet ikke forpligte Kommissionen til at begrunde den anfægtede beslutning med hensyn til den manglende anvendelighed af artikel 1, litra b), nr. v), i forordning nr. 659/1999.

76 Det var derfor med en retligt urigtig begrundelse, at Retten annullerede den anfægtede beslutning ved at fastslå, at Kommissionen under hensyn til disse omstændigheder i det foreliggende tilfælde skulle undersøge spørgsmålet om anvendelsen af denne bestemmelse og specifikt begrunde den pågældende beslutning for så vidt angår dette spørgsmål, og at den ved at afstå herfra havde tilsidesat artikel 253 EF.

77 Det følger i øvrigt af fast retspraksis, at den begrundelse, som kræves i henhold til artikel 253 EF, skal tilpasses karakteren af den pågældende retsakt og klart og utvetydigt angive de betragtninger, som den institution, der har udstedt den anfægtede retsakt, har lagt til grund, således at de berørte parter kan få kendskab til grundlaget for den trufne foranstaltning, og således at den kompetente ret kan udøve sin prøvelsesret. Det nærmere indhold af begrundelseskravet skal fastlægges i lyset af den konkrete sags omstændigheder, navnlig indholdet af den pågældende retsakt, arten af de anførte grunde samt den interesse, som adressater samt andre, der må anses for umiddelbart og individuelt berørt af retsakten, kan have i begrundelsen. Det kræves ikke, at begrundelsen angiver alle de forskellige relevante faktiske og retlige momenter, da spørgsmålet, om en beslutnings begrundelse opfylder kravene efter artikel 253 EF, ikke blot skal vurderes i forhold til ordlyden, men ligeledes i forhold til den sammenhæng, hvori den indgår, samt under hensyn til alle de retsregler, som gælder på det pågældende område (jf. bl.a. dommen i sagen Kommissionen mod Sytraval og Brink's France, præmis 63 og den deri nævnte retspraksis, samt dommen i sagen Bertelsmann og Sony Corporation of America mod Impala, præmis 166 og den deri nævnte retspraksis).

78 I denne sag har Kommissionen i betragtning 58-64 til den anfægtede beslutning for det første forklaret, hvorfor den antager, at de omtvistede fritagelser udgør statsstøtte, der er uforenelig med fællesmarkedet i artikel 87, stk. 1, EF's forstand, ved at fastslå, at de

begunstiger visse virksomheder, at denne begunstigelse finansieres med statsmidler, og at fritagelserne påvirker samhandelen mellem medlemsstater og fordrejer eller truer med at fordreje konkurrencen.

79 Kommissionen anførte navnlig i betragtning 60 til den anfægtede beslutning, at de omtvistede fritagelser nedbringer omkostningerne ved et råmateriale og derfor begunstiger de pågældende virksomheder, der bliver stillet i en mere gunstig situation end andre virksomheder, der anvender mineralolie i andre industrigrene eller regioner. Kommissionen bemærkede i betragtning 61 og 62 til beslutningen for det første, at bemærkningerne fra støttemodtagerne og Den Franske Republik bekræftede, at punktafgiftsnedsættelserne udtrykkeligt tilsigter at styrke støttemodtagernes konkurrencedygtighed i forhold til deres konkurrenter ved at reducere deres omkostninger, for det andet at aluminiumoxid, som også fremstilles i Grækenland, Spanien, Tyskland og Ungarn, handles mellem medlemsstater, således at det kan antages, at de omtvistede fritagelser påvirker samhandelen mellem medlemsstater og fordrejer eller truer med at fordreje konkurrencen.

80 I betragtning 65-70 til den anfægtede beslutning anførte Kommissionen dernæst grundene til, at den finder, at de omtvistede fritagelser udgør ny støtte og ikke eksisterende støtte i henhold til bestemmelserne i artikel 1 i forordning nr. 659/1999. Kommissionen henviste således til, at de pågældende fritagelser ikke eksisterede, før traktaten trådte i kraft i de pågældende tre medlemsstater, at de hverken var blevet analyseret eller godkendt på grundlag af de bestemmelser, der regulerer statsstøtte, at de aldrig var blevet godkendt, og endelig at forordningens artikel 1, litra b), nr. v), ikke fandt anvendelse i den foreliggende sag.

81 Selv om Kommissionen ikke behandlede det sidstnævnte punkt i den anfægtede beslutning, fremgår det dog klart af alle disse betragtninger, at den ikke fandt, at de omtvistede fritagelser efterfølgende udgjorde statsstøtte som følge af udviklingen på fællesmarkedet, men at de har udgjort støtte, lige siden de blev indført, således at artikel 1, litra b), nr. v), i forordning nr. 659/1999 ikke kunne finde anvendelse i det foreliggende tilfælde.

82 Det er i øvrigt ubestridt, at sagsøgerne i første instans ikke havde fremsat bemærkninger, som beskrev nogen som helst udvikling på fællesmarkedet siden indførslen af de omtvistede fritagelser, som burde have fået Kommissionen til at angive begrundelsen for, hvorfor den fandt, at artikel 1, litra b), nr. v), i forordning nr. 659/1999 ikke fandt anvendelse i det foreliggende tilfælde.

83 Desuden fremgår det ligeledes klart af begrundelsen for den anfægtede beslutning, at selv om Kommissionen ved Rådets vedtagelse af beslutningerne om godkendelse af de omtvistede fritagelser var af den opfattelse, at fritagelserne ikke medførte konkurrencefordrejninger eller var til hinder for det indre markeds funktion, var de pågældende fritagelser imidlertid hverken blevet analyseret eller godkendt på grundlag af de bestemmelser, der regulerer statsstøtte, i henhold til hvilke Kommissionen nåede til den modsatte konklusion. Det skal i denne forbindelse også fastslås, at den omstændighed, at de pågældende beslutninger blev vedtaget på forslag af Kommissionen og ikke omtalte nogen mulig uforenelighed med disse regler, giver anledning til en særlig begrundelse i betragtning 95-100 til den anfægtede beslutning, hvorefter Kommissionen fastslog, at tilbagesøgningen hos støttemodtagerne af den støtte, som følger af de fritagelser, som blev tildelt indtil den 2. februar 2002, ville være i strid med princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og retssikkerhedsprincippet.

84 Derfor findes begrundelsen for den anfægtede beslutning, navnlig i betragtning af dennes karakter og indhold, de bestemmelser, der regulerer statsstøtte, samt den interesse, som adressater samt andre, der må anses for umiddelbart og individuelt berørt af den pågældende beslutning, at opfylde kravene i den retspraksis, der er nævnt i denne doms præmis 77, og skulle ikke nødvendigvis indeholde en særlig redegørelse, således som Kommissionen har gjort gældende med hensyn til den manglende anvendelighed i det foreliggende tilfælde af artikel 1, litra b), nr. v), i forordning nr. 659/1999.

85 Følgelig har Retten begået en retlig fejl ved at fastslå, at Kommissionen har tilsidesat den begrundelsespligt, der påhviler den efter artikel 253 EF, for så vidt angår den manglende anvendelse i denne sag af artikel 1, litra b), nr. v), i forordning nr. 659/1999.

86 Derfor må det fjerde og femte appelanbringende også tages til følge

87 Under hensyn til alt det ovenfor anførte, og da det er ufornødent at prøve parternes øvrige argumenter og appelanbringender, bør den appellerede dom ophæves, for så vidt som Kommissionen har tilsidesat begrundelsespligten, for så vidt angår en manglende anvendelse i den foreliggende sag af artikel 1, litra b), nr. v), i forordning nr. 659/1999, og for så vidt som den pålagde Kommissionen at bære sine egne omkostninger og betale sagsøgernes omkostninger, herunder omkostningerne i sag T-69/06 R vedrørende foreløbige forholdsregler.

Om sagens hjemvisning til Retten

88 I medfør af artikel 61, stk. 1, i statutten for Domstolen kan denne, såfremt Rettens afgørelse ophæves, selv træffe endelig afgørelse, hvis sagen er moden til påkendelse, eller den kan hjemvise sagen til Retten til afgørelse.

89 Da Retten i det foreliggende tilfælde ikke har truffet afgørelse om realiteten med hensyn til nogen af de anbringender, sagsøgerne har fremført, finder Domstolen ikke sagen moden til påkendelse. De forenede sager bør derfor hjemvises til Retten.

Sagens omkostninger

90 Da sagerne hjemvises til Retten, udsættes afgørelsen om appelsagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Store Afdeling):

1) Dommen afsagt af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans den 12. december 2007, Irland m.fl. mod Kommissionen (forenede sager T-50/06, T-56/06, T-60/06, T-62/06 og T-69/06), ophæves, for så vidt som Retten:

— **annullerede Kommissionens beslutning nr. 2006/323/EF af 7. december 2005 om den punktafgiftsfritagelse for mineralolie anvendt som brændstof til produktion af aluminiumoxid i Gardanne, i Shannon-regionen og på Sardinien, som henholdsvis Frankrig, Irland og Italien har indført, med den begrundelse, at Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber har tilsidesat begrundelsespligten for så vidt angår en manglende anvendelse i det foreliggende tilfælde af artikel 1, litra b), nr. v), i Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 af 22. marts 1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af artikel [88 EF], og**

— **pålagde Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber at bære sine egne omkostninger og betale sagsøgernes omkostninger, herunder omkostningerne i sag T-69/06 R vedrørende foreløbige forholdsregler.**

2) De forenede sager T-50/06, T-56/06, T-60/06, T-62/06 og T-69/06 hjemvises til Den Europæiske Unions Ret.

3) Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.

Underskrifter